

Ràbia

written by Ferran Planell | 10 de febrer de 2026

Mort el gos, morta la ràbia. Una dita més vella que l'anar a peu i que en el seu moment era del tot literal i gens metafòrica. Els qui ja estem més passejats, per edat, fàcilment recordarem algun relat i fins i tot pel·lícula, on apareixia un gos rabiós traient escuma per la boca. Era una imatge temuda, ja que qui se'l trobés, ben segur que acabaria queixalat per una bèstia enfollida i encomanat d'una terrible malaltia. En aquells temps, tot i l'existència de la vacuna des de finals del segle XIX, el record de la seva mortalitat encara era ben viu.

El seu significat és meridià: Eliminada la causa, desapareix el problema. I en el seu origen, en una època en què la supervivència passava per davant de qualsevol consideració ètica moderna, gaudia d'una total lògica pràctica, directa i brutalment eficient. No hi havia marge per a matisos ni protocols: una solució expeditiva, contundent i irreversible.

La qüestió és si ara, amb un quart del segle XXI ja amortitzat, és lícit aplicar-la en el seu estricte significat davant de segons quines situacions, per a les que, benauradament, existeixen altres maneres de ser resoltes. El món està en perill, perquè cada cop hi ha més sonats governant-lo, utilitzant la dita amb un punt de cinisme resignat o fins i tot de justificació autoritària.

Però, no pas tot és problema dels grans mandataris, perquè aquest article no me l'ha inspirat cap dels molts conflictes internacionals, sinó quelcom molt més proper. Concretament, la coincidència en el temps i en la manera de resoldre dos fets ben diferents. Em refereixo a les batudes de porcs senglars i el desallotjament de prop de 400 persones –moltes en situació de vulnerabilitat– de l'antic institut B9 de Badalona.

Davant la pesta porcina africana, les batudes de porc senglar responen a una racionalitat epidemiològica crua, però comprensible: no hi ha vacuna, el risc de propagació és real i l'impacte econòmic seria devastador. Aquí, el "gos" és literal, la "ràbia" també, i la solució –encara que incòmoda– busca protegir el conjunt. No és bonic, però és coherent.

Ara bé, que l'alcalde Xavier García Albiol, pretengui exportar aquesta mateixa lògica, sense anestèsia ni matisos al terreny social, grinyola i molt. Les persones no són vectors vírics ni espècies invasores. El desallotjament no erradica res. Únicament desplaça i amaga sota la catifa allò que no es vol gestionar.

Cada cop que votem, hauríem de vigilar a no prendre mal.